



PROVES D'ACCÉS PER AL CURS 2019-20

I. Prova d'accés específica

La prova constarà de dos exercicis:

Prova teòrica

Els aspirants han d'haver llegit prèviament aquestes quatre obres teatrals del repertori clàssic i contemporani:

- <i>Medea</i>	Eurípides Trad. Àngela Carramiñana	La Magrana
- <i>Somni d'una nit d'estiu</i>	W. Shakespeare. Trad. S. Oliva	Ed. Vicens Vives
- <i>Casa de Nines</i>	Henrik Ibsen. Trad. Carles Batlle	Proa
- <i>Final de partida</i>	Samuel Beckett. Trad. Joan Cavallé	Cossetània

L'exercici consisteix en un comentari d'un fragment d'una d'aquestes obres i un qüestionari amb diverses preguntes sobre les obres.

El tribunal ha de valorar la maduresa i els coneixements de l'aspirant, pel que fa a la comprensió de conceptes, a la utilització del llenguatge i a la capacitat per relacionar i sintetitzar, a través de l'anàlisi de text, des de la perspectiva del gènere teatral en el qual s'insereixi, de la descripció de les característiques més importants que defineixen aquest gènere i la identificació dels aspectes històrics, socials i artístics relacionats amb l'obra.

L'exercici ha de ser qualificat entre zero i deu punts. Per superar-lo és necessària una puntuació igual o superior a cinc punts.

Aquest exercici es realitzarà el dia **2 de juliol a les 12 h.**

Prova pràctica

Consta d'unes proves tècniques i de la preparació i presentació de dues representacions individuals de teatre de text.

Proves tècniques de caràcter pràctic. Es valoren les aptituds específiques en les àrees de moviment, veu, dicció i música. S'ha de proposar als aspirants la realització d'exercicis individuals o col·lectius per valorar-los les capacitats en aquestes àrees. Els aspirants han de dur roba adequada per fer la prova (camiseta, pantalons de xandall o similars).

a) Prova de moviment. Aptituds corporals: realització d'exercicis individuals o col·lectius proposats pel tribunal, en què s'ha de valorar la disponibilitat corporal, el sentit rítmic, la coordinació i dissociació, i el control dels aspirants.



b) Prova de veu, dicció i música:

- Aptituds de veu i de dicció: lectura d'un text en prosa i d'un text poètic que s'adjunten en l'annex 1, en què s'ha de valorar la dicció, el ritme i l'entonació.
- Aptituds de veu i de música: interpretació d'una cançó melòdica de lliure elecció, que es pot acompanyar amb un instrument o amb un acompanyament enregistrat, en què es valorin les aptituds musicals i les condicions de la veu. Si hi hagués alguna irregularitat vocal, el tribunal pot exigir una certificació mèdica o una prova foniàtrica que verifiqui l'existència o la inexistència d'alguna patologia.

c) Prova d'interpretació. Preparació i presentació d'un mínim de dues representacions individuals. S'han de valorar les aptituds interpretatives. L'aspirant ha de presentar un exercici interpretatiu d'un dels textos que s'adjunten en l'annex 2 (dones o homes) i d'un text de lliure elecció (d'una durada d'entre tres i cinc minuts). L'aspirant ha de memoritzar i preparar els textos per a la realització d'aquest exercici. Es pot utilitzar vestuari i utilitatge que, en qualsevol cas, ha de ser molt simple. El tribunal ha de valorar:

1. Capacitat d'observació, d'estructuració i d'anàlisi.
2. Aptitud per executar les tècniques pròpies de la interpretació.
3. Capacitat d'aprenentatge progressiu en el sentit d'entendre i d'integrar indicacions.
4. Comprensió de les situacions dramàtiques i creativitat en les respostes als estímuls que es proposen.

El tribunal pot fer totes aquelles propostes que consideri necessàries per a una millor avaluació de l'aspirant, i també pot interrompre l'exercici sempre que el consideri suficient.

Cada prova ha de ser qualificada entre zero i deu punts i ha de ser necessari per superar-la una puntuació igual o superior a cinc punts.

El segon exercici es farà del **dia 3 al 8 de juliol**.

La qualificació global de la prova d'accés resulta de la mitjana aritmètica de les qualificacions obtingudes en els 4 exercicis. Per a la superació de la prova d'accés es requereix que la qualificació dels exercicis sigui igual o superior a cinc.

2. Requeriments referents a les proves d'accés

L'assistència i puntualitat a tots els exercicis de les proves d'accés és obligatòria. Durant les proves, els aspirants poden ser objecte de tests o consultes mèdiques referides a les aptituds requerides per a aquests tipus d'estudis.



G CONSELLERIA
O EDUCACIÓ
I I UNIVERSITAT
B FUNDACIÓ ESTUDIS
/ SUPERIORS MÚSICA
I ARTS ESCÈNIQUES
ILLES BALEARS



3. Adjudicació de places

Les places han de ser adjudicades d'acord amb l'ordre decreixent de puntuació establert en la llista que faci públics els resultats de la prova d'accés específica.

En cas d'empat, té prioritat l'aspirant amb el títol de batxillerat. Si l'empat persisteix té prioritat l'aspirant amb millor expedient acadèmic de batxillerat. No obstant això, si l'empat persisteix, s'ha de procedir a un sorteig alfabètic que s'ha de fer a la Direcció General competent en matèria d'ensenyaments artístics superiors.

4. Reclamacions

1. Una vegada publicades les llistes provisionals de les proves d'accés, l'aspirant no admès disposa de tres dies hàbils per presentar al·legacions davant el tribunal qualificador, el qual les ha de resoldre en un màxim de dos dies i n'ha de publicar les llistes definitives.
2. El resultat de la llista definitiva d'aquest tribunal pot ser recorregut davant la Direcció General d'Educació i Universitat de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments en el termini de dos dies hàbils, a comptar des de l'endemà del dia en què rebí la notificació per escrit de la resolució de la reclamació presentada al tribunal. La resolució que faci la Direcció General posa fi a la via administrativa.

5. Matriculació

1. S'ha de matricular en primer lloc l'alumnat del centre del curs anterior.
2. Una vegada finalitzat el procés d'admissió, s'ha de matricular el nou alumnat admès.
3. La no formalització de la matrícula en el període establert suposa la pèrdua de la plaça.
4. Quan el centre tingui les dades de matriculació, les comunicarà a la Direcció General d'Educació i Universitat de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments.

6. Assignació de vacants

En el cas que quedin places vacants, el centre n'ha de fer pública la informació per cobrir-les.



Annex I

Lectura obligatòria de dos textos: lectura obligatòria del Text 1 i una lectura a escollir entre el Text 2 i el Text 3.

Text 1 – Lectura obligatòria

LA SANG DEL MES QUE VE

Durant el regnat del bon rei Herodes viu a l'aspre poble de Natzaret una dona anomenada Maria, casada amb un Fuster afable, en Josep.

Un matí magnífic de primavera, l'arcàngel Gabriel visita la dona i li diu: “Déu t’ha concedit la seva gràcia, Maria; el Senyor és amb tu”.

Les paraules de l’alat l’atorrollen. Per què saluda amb tant de protocol? L’arcàngel parla: “Déu ha decidit que tindràs un fill; li diràs Jesús”.

A la Maria li costa d’entendre què vol dir i per això l’arcàngel li repeteix: “Cap por, Maria. Déu t’ha concedit la gràcia d’un fill; li diràs Jesús”.

Però la Maria s’hi nega en rodó. “Com que no?”, es desconcerta l’arcàngel. La Maria no es fa enrere: “Ni parlar-ne. No hi estic d’acord. No tindrè aquest fill”.

Quim Monzó

Escolliu una lectura entre el Text 2 i el Text 3.

Text 2

APORTACIÓ A L'ESTADÍSTICA

De cada cent éssers humans,
dels que ho saben tot millor,
n’hi ha cinquanta-dos;
d’insegurs de cada pas,
quasi tota la resta;
dels disposats a ajudar,
sempre que no impliqui temps,
fins i tot quaranta-nou;
dels que sempre són bons
perquè no saben fer cap altra cosa
quatre, bé, potser cinc;
dels disposats a admirar sense enveja,
divuit;
dels que viuen sempre atemorits
per algú o alguna cosa,
setanta-set;



amb el do de la felicitat,
uns vint i escaig, com a molt;
dels inofensius quan estan sols,
que es tornen salvatges en la multitud,
més de la meitat segur;
dels cruels
quan les circumstàncies els hi obliguen,
és millor no saber-ne
ni el nombre aproximat;
els que aprenen de la lliçó
no són gaire més
que els que no la necessiten;
dels que de la vida no prenen més que objectes,
quaranta,
encara que m'agradaria estar equivocada;
d'encorbats, adolorits
i sense llanterna en la foscor,
vuitanta-tres
més tard o més d'hora;
de dignes de compassió,
noranta-nou;
de mortals, cent de cent.
Un nombre que per ara no varia.

Wisława Szymborska

Text 3

OMBRA RAPAÇ

Si no fos el deler de l'esperver
i l'ull veloç del falcó que em percaça,
si no fos l'ombra de la meva passa
que m'estalona amb pas molt més lleuger.

Si no fos el falcó, i el falconer,
l'aigua, la set, quallades a la tassa,
si no fos la congesta que corglaça
l'alè roent del cor i del corser.

Si no fos l'esperver i el seu deler
que esparveren l'ullastre i l'olivarda,
si no fos el redall de la basarda
i el bec salaç que signa el meu terror

et fitaria, amor, i el teu esquer
faria tendra l'hora més isarda.

Maria Mercè Marçal



G CONSELLERIA
O EDUCACIÓ
I I UNIVERSITAT
B FUNDACIÓ ESTUDIS
/ SUPERIORS MÚSICA
I ARTS ESCÈNIQUES
ILLES BALEARS



Annex II

Dones

Voldria dir la veritat. Estim la veritat. Però ella no m'estima a mi. Vet aquí la vertadera veritat: la veritat no m'estima. Encara no l'he dita que ja canvia de rostre i es torna contra meu. Tenc l'aire de mentidera i tothom em mira amb desconfiança. I tanmateix, som senzilla i no m'agrada gens la mentida. Ho jur. La mentida sempre arrossega molèsties espantoses. Una s'hi enreda els peus, traveja i cau i tothom se'n fot de tu. Quan em demanen alguna cosa, vull respondre allò que pens, vull respondre la veritat. Però aleshores no sé el que em passa: m'agafa angoixa i temor, m'agafa por de fer el ridícul i aleshores dic una mentida. Mentesc. I llavors ja és massa tard per tornar enrere. Un cop tens un peu ficat dins la mentida, ja no pots deixar d'anar fins al final. I això no és gens còmode, us ho jur. Però és tan fàcil de dir la veritat! És un luxe de peresosos: una està segura que no ficarà la pota més tard i s'evita complicacions. Sí, dient la veritat es poden tenir complicacions de tot d'una, però les coses s'arreglen ràpidament. La mentida no. És una caiguda en picat, són unes muntanyes russes que t'emmenen d'una part a l'altra i que et tallen la respiració, que t'aturen el cor i el fan pujar a la gargamella. Si estim, dic que no estim. I si no estim, dic que estim. Ja podeu pensar com continua la cosa... Ja em puc sermonejar, plantar-me davant el mirall de l'armari i repetir-me: no tornaràs a mentir. Mentesc, mentesc, mentesc. I no som dolenta. Fins i tot crec que som bona persona, però la mentida em té guanyada, em té vençuda. I no cregueu que m'agrada exhibir el meu vici, però la mentida... és magnífica... imaginar un món irreal i fer-lo creure... també és cert que la veritat té un bon pes i que m'admira. Veritat i mentida. Totes dues empatades. Potser la mentida va guanyant... encara que jo no menteixi mai a la vida. He mentit? Clar que he mentit. He mentit quan us he dit que mentia o quan he dit que no ho feia? Una mentidera, jo? Quin embull! Crec que tota jo som una mentida. Una mentida que sempre diu la veritat.

Jean Cocteau, *El mentider* (adapt.)



Homes

Voldria dir la veritat. Estim la veritat. Però ella no m'estima a mi. Vet aquí la vertadera veritat: la veritat no m'estima. Encara no l'he dita que ja canvia de rostre i es torna contra meu. Tenc l'aire de mentider i tothom em mira amb desconfiança. I tanmateix, som senzill i no m'agrada gens la mentida. Ho jur. La mentida sempre arrossega molèsties espantoses. Un s'hi enreda els peus, travela i cau i tothom se'n fot de tu. Quan em demanen alguna cosa, vull respondre allò que pens, vull respondre la veritat. Però aleshores no sé el que em passa: m'agafa angoixa i temor, m'agafa por de fer el ridícul i aleshores dic una mentida. Mentesc. I llavors ja és massa tard per tornar enrere. Un cop tens un peu ficat dins la mentida, ja no pots deixar d'anar fins al final. I això no és gens còmode, us ho jur. Però és tan fàcil de dir la veritat! És un luxe de peresosos: un està segur que no ficarà la pota més tard i s'evita complicacions. Sí, dient la veritat es poden tenir complicacions de tot d'una, però les coses s'arreglen ràpidament. La mentida no. És una caiguda en picat, són unes muntanyes russes que t'emmenen d'una part a l'altra i que et tallen la respiració, que t'aturen el cor i el fan pujar a la gargamella. Si estim, dic que no estim. I si no estim, dic que estim. Ja podeu pensar com continua la cosa... Ja em puc sermonejar, plantar-me davant el mirall de l'armari i repetir-me: no tornaràs a mentir. Mentesc, mentesc, mentesc. I no som dolent. Fins i tot crec que som bona persona, però la mentida em té guanyat, em té vençut. I no cregueu que m'agrada exhibir el meu vici, però la mentida... és magnífica... imaginar un món irreal i fer-lo creure... també és cert que la veritat té un bon pes i que m'admira. Veritat i mentida. Totes dues empatades. Potser la mentida va guanyant... encara que jo no menteixi mai a la vida. He mentit? Clar que he mentit. He mentit quan us he dit que mentia o quan he dit que no ho feia? Un mentider, jo? Quin embull! Crec que tot jo som una mentida. Una mentida que sempre diu la veritat.

Jean Cocteau, *El mentider* (adapt.)